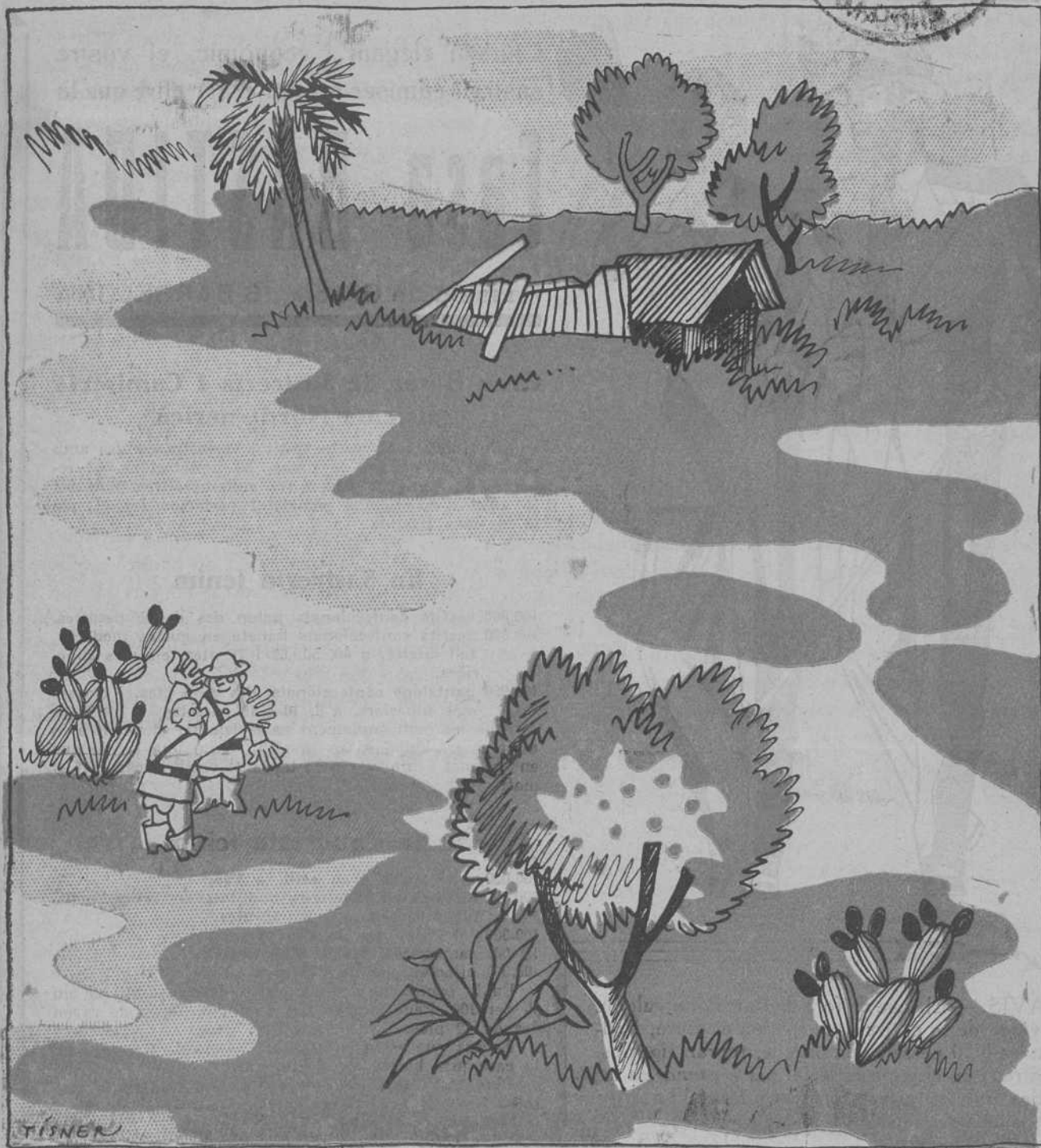

L'ESQUELLA DE LA TORRATXA

—Això és Addis Abeba.
—Fa bé de dir-m'ho!

Tapes Esquella 1935

Relligat i Tapes
Daurades
Pessefes 8'50

FRONTO NOVETATS

Tots els dies grandiosos
partits tarda i nit

ELS MILLORS PILOTARIS

Voleu passar una bona estona?
Aneu al FRONTÓ NOVETATS

Ciudadà elegant i econòmic, el vostre
sastre i camiser no pot ésser altre que la

Casa BASTIDA

Passeig de Gràcia, 18-BARCELONA

Gran Basar de Sastreria i Camiseria Sistema Nordamericà

Allí trobareu el vostre vestit i la vostra camisa amb
totes les comoditats de preus. Ni liquidacions, ni re-
baixes de preus no poden res amb nosaltres. Sols els
55 anys d'experiència comercial permeten fer el que
fa la Casa Bastida.

En Sastreria tenim

100.000 vestits confeccionats paten des de 15 pessetes.
100.000 vestits confeccionats llaneta en gustos moderns,
tall anglès, a 40, 50, 60 i 75 ptes. els més supe-
riors.

100.000 pantalons confeccionats, des de 5 ptes. i classes
més superiors, a 8, 10 i 15 pessetes.

Amb un petit suplement us podem fer el vestit a la
mida, com també, si us precisa, tenim una secció que
ens permet lliurar-vos a la tarda el vestit encarregat el
matí.

En Camiseria tenim

100.000 camises de gran estil, a 4'95.

100.000 camises de diferents qualitats en zèfirs, pope-
lins i rayons, a 6, 8 i 10 ptes.

100.000 calçotets, des de 1'95 ptes.

100.000 samarretes, des de 0'95 cèntims.

100.000 pijames, des de 4'95 ptes.

En la camiseria a mida podem fer-vos estalviar un
50 per 100. Fem camises des de 8 pessetes, i de rayon
des de 12 ptes.

Encara que estem situats al Passeig de Gràcia, som
la casa més barata de Barcelona.

Obsequiem tots els compradors amb diferents pre-
sents i segells de la Caixa de Pensions per a la Vellesa
i d'Estalvi.

AVIS. — Els que de fora de Barcelona vulguin
servir-se de la nostra casa, poden escriure, i ad-
juntant 0'50 pessetes en segells, rebran figurins,
mostres i un sistema especial per a prendre's les
mides amb les instruccions per a rebre l'encàrrec
abans dels cinc dies.

L'ESQUELLA DE LA TORRATXA

REDACCIÓ I ADMINISTRACIÓ,
PENEDIDES, 8. - Telèfon 21361
(ARREPENTIDAS)
BARCELONA

FORA DE BARCELONA
PREUS DE SUBSCRIPCIÓ:
ESPANYA: trimestre 3 Pessetes
ESTRANGER: trimestre 5 Pessetes

CRONICA

On va la República?

A Madrid, amb motiu d'uns fets luctuosos que han costat la vida a uns ciutadans espanyols —el mateix que als germans Badia, la mort dels quals commogué Catalunya tota— uns militars abrandats per l'emoció del moment han pronunciat uns discursos en el cementiri davant els cadàvers dels homes assassinats.

A través de la premsa de tots matisos hem aquirat el just valor dels esmentats discursos i no hi tindriem res a objectar, si en ells no hi flamegés la tendència política que en cap moment deu ni pot exterioritzar un militar que és com cal.

Espanya té experiència amargantíssima de la política dels militars.

Serà precis recordar Filipines, Cuba, Africa?... Creiem que no. El militar ha d'ésser en tot moment militar i res més, i, sinó està conforme amb el nou règim que el poble ell mateix s'imposa, el que li pertoca fer és presentar la dimissió del seu càrrec i plegar. Aleshores esdevindrà un ciutadà lliure d'opinar amb veu alta sobre política i ningú no l'hi criticarà.

Però el que la República en cap moment no pot tolerar és que uns senyors que vesteixen l'uniforme de l'exèrcit espanyol pronuncin discursos de tons polítics com s'ha fet a Madrid amb motiu d'uns actes que tots els homes de consciència lliure condemnen.

On va la República? Preguntem això perquè malgrat el temps que fa que gaudim el nostre règim encara no sabem on som. No veiem que hi hagi un sol ciutadà que pugui, de fàcil concreta i terminant, definir-nos sense cap eufemisme ni utopia, el veritable estat de la República actual.

L'altre dia, per cert, un diari de Madrid atacava durament els felços humans que poden fumar tabac de contraban al·legant que tot ciutadà té el deure de protegir un monopoli mantingut per la República i que, per tant, qui col·laborava amb els venedors de tabac era un mal republicà. Era un diari esquerrà qui deia semblant ximpleria, perquè és evident que si el qui fuma contraban és un mal republicà, l'Estat que tolera un monopoli que serveix car i dolent és menys republicà encara i el diari que sua tinta per a dir aquestes sentències està als antípodes de tot sentiment de republicana de democràcia i de llibertat.

La República havia d'haver abolit tots els monopolis, i si no ho ha fet ha estat perquè els governants saben de tot menys de republicanisme com cal.

ON VA LA REPUBLICA? Perquè a hores d'ara no comprenem per què després de tants anys tolera el poble els assassinats en ple carrer i els atemptats a persones representatives o senzillament a particulars sense cap significació.

Temem que l'excés de tolerància, de passivitat tiri en doina l'estabilitat del nostre règim. Ho temem nosaltres i ho temem gairebé tothom, perquè constatem diàriament l'impuls que els antirepublicans van adquirint a l'ombra de la impunitat en què germinen els seus plans maquiavèlics, i temem en justícia que o bé el poble es llançarà al carrer amb el decàleg del republicanisme sota l'un braç i el fusell sota l'altre, o per contra del sabater del cantó o del passamaner d'en front sortirà un home ignorat fins aleshores que s'erigirà en dictador per raó i llei del seu arribisme i per culpa de la miopia dels actuals prohoms de la República.

El sentit republicà es va esvaint a profit d'uns sectors que tenen la república com a graó d'accés als seus idearis redemptoristes. La majoria de la gent és això o bé allò o allò de més enllà, però de republicans que siguin això i res més, cada dia n'hi ha menys, i la culpa és dels qui podent sostenir amb totes les garanties d'èxit un règim que el poble s'imposa, deixen que s'infiltrin en els estaments governamentals o directrius, tendències desparellades que tard o d'hora hauran assolit l'enderrocament dels més purs ideals de progrés i de República com cal!

F. O.

Aquest número ha estat visat
per la censura

La fira de Sant Ponç

L'Ajuntament per una banda i els adroguers per l'altre han fet de la fira de Sant Ponç, tan típica, simpàtica i escaient, una mena de caricatura del mercat de Calaf. Al carrer de l'Hospital venen àdhuc espadenyas, espelmes i aviat hi vendran discs de gramòfon rovellats. Es una llàstima perquè hi ha qui culpa el *Progrés* de la decadència d'aquestes fires típiques.

Els sabran el concepte que els mereix el progrés...

La vaga dels mariners

S'ha arranjat la vaga dels mariners a profit dels vaguistes.

Es innegablement una victòria de la República. Les justíssimes aspiracions dels obrers del mar, feia anys que ningú no s'havia atrevit a complaure-les humanament.

Un èxit que ens cal apuntar.

Mascle o femella?

Per la junta Provincial del Partit Nacionalista Espanyol ha estat creada una secció que s'anomena *Legionarios de España*.

La nova secció és femenina: *Femenina i legionario*? La Criolla es quedarà sense personal...

Ja el tenim

Azaña és President de la República Espanyola. No ha sabíeu? Políticament Espanya s'ha reformat. Li feia falta un reconstituent.

Temps de Cireres

Cirera-Volta'l! El senyor que ostenta un nom tan expressiu ha dit que cal anar a la formació de la J. A. P.

Serà un error? No voldrà dir J. E. P.? Perquè en la fabricació de jeps, la CEDA hi està especialitzada...

Pobrets...!

Pobrets etiops! Pobreta S. de N.

I pobretes les nacions petites si qualsevol dia Alemanya o Itàlia tenen desigs de expansionar-se...

La grossa

Els ben parlats ja diuen que la grossa ha caigut a Barcelona per *simpaties* de certs personatges revolucionaris.

Nosaltres no en fem cabal, car també deien, essent ministre de Finances Cambó, que l'ex-cap de la Lliga feia *trampes* cada volta que tocava la rifa a Catalunya. Cambó, trampes...?

Quina pudor...!!

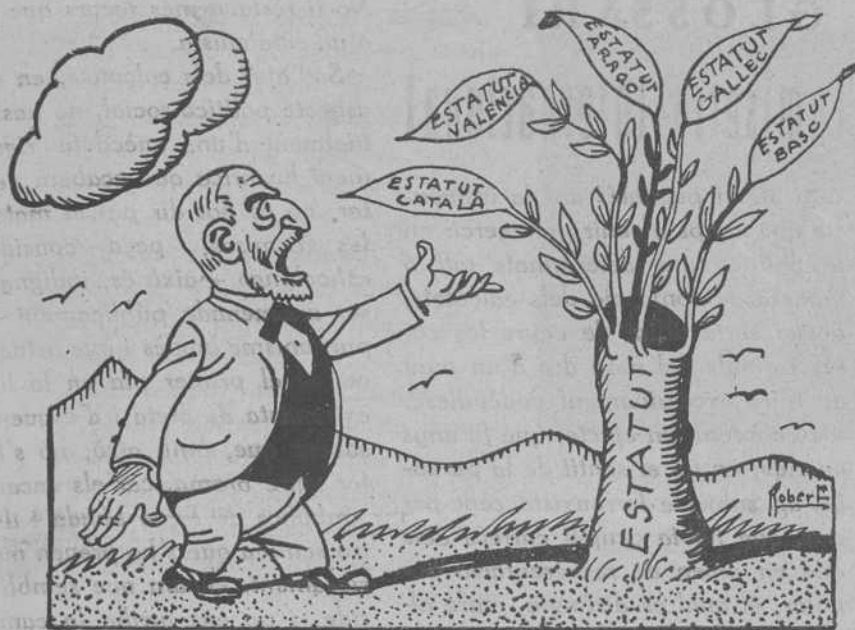
Aquesta és la setmana del fum. Caldria que tingués més que la diada del llibre. Encara que només sigui per tal de contrarestar la pudor de cera que fa la Setmana Santa...

Deia Voltaire...

Que Juana d'Arc va assolir la victòria perquè era l'única dona verge que hi havia a França en aquella època de perversió i porqueria.

—I quan es trenqui el Front Popular ¿què fareu?
Un orfeó.

EL GRAN ROYO.—Com brota aquest arbre! Quina llàstima que no sigui diputat perquè el deixaria sense cap branca.

Comprent-ho així els camelots du roi amb motiu de la commemoració de la victòria han cridat Visca el rei! I és que, a la vista d'aquells guerrers disfressats amb llaines de sardina, han recordat l'època lluïda d'aquella França que no retornarà per més visques que donin.

El mixt i l'exprés.

Totes les qüestions que afecten l'Estatut de Catalunya hauran d'ésser sotmeses a l'estudi de la Comissió Mixta de Traspassos.

¿Per què no creen la Comissió Exprés, i aniran més de pressa abans que torni un altre 6 d'Octubre i ens ho torni a tirar a campistaus?

Les bales dum-dum

Carles Faraudo,, vilment assassinat anava del braç de la seva esposa i va rebre els trets de bales dum-dum a ran de carn. Això palesa l'estat de cafreria de certes personalitats polítiques instigadores dels assassins.

Ull per ull

Les dretes extremes no acaben de llençar crits subversius en manta ocasió que creuen oportuna.

Per què no se'ls fa el mateix tracte que feien ells als republicans,

quan cridaven *Visca Catalunya* o bé *Visca la Llibertat*!

Ull per ull i dent per dent, però tenint en compte que les dents de les dretes estan corcades i els ulls plens de lleganyes...

Xarrameca de passadís

En Sunyol i Garriga té un marcat interès en esbandir els fets del 6 d'Octubre.

Hom diu, que el Senyor Sunyol ho veu més tancat que una caixa de cabals; que això es deixar la revolució en camisa; i que està més anestesiat que si hagués pres un frascó de cocaïna.

Qui ho entengui que ho compri...

¿Es cert que tornen a funcionar unes altres màquines «Traga-Perras»?

No estaven prohibides?

De qui són?

Ja ho sabrem...

PROU

Comentaris

Absolutament legítim

Azaña ja ha estat elegit President de la República per una gran majoria de vots.

No ha mancat a la votació per a fer-la més completa, la nota grotesca: Lerroix ha tingut un vot i Primo de Rivera un altre. Però el paper més lamentable va anar a càrrec de «Don Niceto» uns dies abans d'aquesta elecció presidencial.

Aquest bon monàrquic de Priego va fer una nota en la qual parlava de la seva legitimitat com a president. Es a dir, ell, «Don Niceto», era l'únic president legítim.

Comprenem que sis vots al seu favor contra els de quasi tota la Cambra, donin certa força moral, però tanta...

Ara bé; això de la legitimitat és peculiar de les mentalitats monàrquiques.

Segons els tradicionalistes l'únic rei legítim d'Espanya és Alfons Carles d'Este, encara que mai no hagi regnat.

Segons els Goicoechea, Calvo Sotelo, Luca de Tena, etc., la legitimitat pertany a Alfons de Borbón i Habsburgo i des de fa cinc anys, més que mai.

Doncs Alcalà-Zamora també, per no ésser menys, crida la seva legitimitat.

I el poble ja la hi concedeix, ja.

La de President que envià els regulars i el Terç contra els obrers d'Astúries; la de President de l'«straperlo»; la de President que va suprimir l'Estatut de Catalunya..

Estigui tranquil, «Don Niceto»; el poble català i el poble ibèric no li discutirà aquesta darrera legitimitat.

..

Lectors defraudats

El madur Costa i Déu diu que el 6 d'Octubre encara no ha estat explicat.

Home! ¿I aquell llibre del propi Costa i Déu que ens ho explica-va tot?

A veure si ara també resultarà una enganyifa!

..

L'opinió no se n'assabenta

«Renovación» vol despistar l'opinió, en parlar de l'assassinat dels germans Badia.

No hi ha sinó un inconvenient: que l'opinió no s'assabenta del que diu «Renovación».

Dos-cents exemplars no donen per a tant.

El Cambó, de galícia

Al Parlament francès hi ha, ara, 72 comunistes. Tot just ara que el Sr. Calvo Sotelo —el Cambó, de Galícia— havia dit que la minoria comunista del Parlament espanyol era la més nombrosa del món.

Està vist que no n'encerta ni una.

**

Madrid i un milió d'esglésies

Si sumen les esglésies de Madrid que, segons els fabricants de rumors han estat cremades a Madrid des de la implantació de la República, veurem com passen de dos mil.

I la suma encara no és closa.

Vaia, animar-se. Cremeu-ne fins al milió!

**

Naturalment!

Segons Manuel Brunet, està sobradament justificat l'esfondrament d'Abissínia.

Ja sabem què diran vostès. Que ja s'ho esperaven.

Naturalment.

ALMOND

GLOSSARI

Camiseria internacional

Si algú preguntés ara la influència que temps a venir pot exercir en la política uns determinats tall o manera de confecció dels calçotets, potser seria titllat de veure les coses formals del món des d'un punt de mira excessivament vodevillesc.

Recordem, en efecte, que fa anys «vivía», en tot el sentit de la paraula, un subjecte lerrouxista cent per cent que havia ocupat càrrecs dels que en diuen de representació popular, el qual es distingia, entre altres coses, per una fúria de mal geni que solament s'apaigava al voleiar insinuant d'unes faldilles. La muller pròpia no trobà altra solució per a dissipar els estovaments extraconjugals del seu espòs, que la de proveir-lo d'uns calçotets de franella groga amb un sol vermell de baieta, amb raigs i tot, cosit al cul. Qualsevol, amb aquell engiponament s'atrevia a mostrar-se en intimitat, baldament fos davant de «mozas de partido» o de Venus pesseteres, per a dir-ho a gust de tothom.

No li restava més recurs que pegar a un catalanista.

Si l'afer dels calçotets, en el seu aspecte polític-social, no passa actualment d'una anècdota rigurosament històrica que acabem de contar, no es pot dir pas el mateix de les camises, peça considerada «shocking» —això és, indigna d'ésser anomenada públicament— pel puritanisme anglès i que actualment ocupa el primer pla en la litúrgia extremista de dreta i d'esquerra. Ja sabem que, amb això, no s'hi pot fer gaire broma, car els encamisats simbòlics de l'una banda i de l'altra sembla que s'ho prenen molt seriosament, encara que sembli mentida, i no ens arriba la camisa al cos en pensar les conseqüències d'una innocent facècia sobre les diverses maneres de passar l'estona que són comunes a molta gent d'ideologia contraposada, però soliditzada en el mateix culte a la poca-solta que té per síntesi allò que podríem anomenar coqueteria de les idees tenyida en la tela d'una camisa.

Després de passar-nos un grapat d'anys blasmant el militarisme i els ramats uniformats, ens trobem en la trista gràcia que els nostres ideals no compten sinó els vestim amb una camisa d'un color determinat. Ve de temps llunyans la prúia de molts individus, que constitueixen munió, de fer els soldats i de marcar el pas. Els armats de les Processons de Setmana Santa, les colles de Sant Mus i els requetès, ens privaran de mentir. Hi ha ciutadà que s'ha fet de la Creu Roja solament pel plaer d'uniformar-se amb una tela de fer matalassos i de caminar al compàs d'un timbal, encara que li vingui una basca en veure que surt sang pel nas a qualsevol.

En veritat, ens crèiem que aquestes manies havien estat superades, ni hi tindríem res a dir, si el simple uniforme camisoler s'emprés a l'hora de la feina. Els torejats... sen el «traje de luces» els soldats vesteixen u...

EN P... : el qui m'ha votat.

campanya quan en fan; el futbolistes llueixen la samarreta-divisa mentre dura el partit. Uns i altres, però, exceptuant-ne els soldats, que sempre han de fer figura de rengla, porten la roba de l'ofici o de l'afició dins d'un maletí. Només els esportius de la revolució o de la violència es posen la camisa uniformada en pla de parada o d'exhibició espectacular.

Ens temem, després de tot, que la camisa portada d'aquesta manera absorbeixi en absolut les energies i les capacitats revolucionàries. Així com un milicià de la bona època no es considerava com a tal si no es cofava amb el morrió simbòlic ¿no es podria donar el cas que algú deixés de fer la seva, si s'havia dei-

MANUEL AZANA
President de la República

xat la camisa a casa o bé li n'havien donada per una altra?

El general Weyler, de curiosa

memòria, va dir una vegada al seu fill que li presentava un compte de camises de dormir, que per a dormir només es necessitava són. Ens sembla que per a certes gestes, la camisa no compta, sigui del color que es vulgui. Al capdavall, l'únic guany segur és el del camiser. Perquè, després de tot, pot resultar que, a un hom, malgrat totes les precaucions, li aixequen la camisa. D'una aixecada de camisa se'n poden derivar moltes coses, ja ho sabem. El que dubtem és que s'assoleixi cap victòria. Els «descamisats» de la Revolució Francesa no en portaven i l'home feliç diuen que no en tenia.

PANICAL

Esports

Sagetes

Per fi el pobre Sangchili ja pot respirar. L'han deixat anar i circula lliurement pels carrers de Nova York. Semblava que no el deixarien entrar mai, però ja hi és.

Fins els periodistes ja li han fet el primer interviu i sembla que no s'han assabentat ni que sigui campió del món.

Ho diem perquè un fins deia, cosa que no s'ha pogut comprovar si l'ha dita certament el mateix Sangchili, que els seus desigs, en petjar terra americana, són que se li permeti d'obrir-se pas a la boxa. Això ho diu un campió del món.

Aviat això dels campions mundials, haurem de creure que, pels nordamericans, no són altra cosa que un campió de catx. Per a ells, Sangchili no és més que un campió del món, a València, ciutat.

Sembla que, a la natació tots els medis esportius, hi res que passen com els o grans; si ho voleu més

encara, direm que «són flor d'un dia».

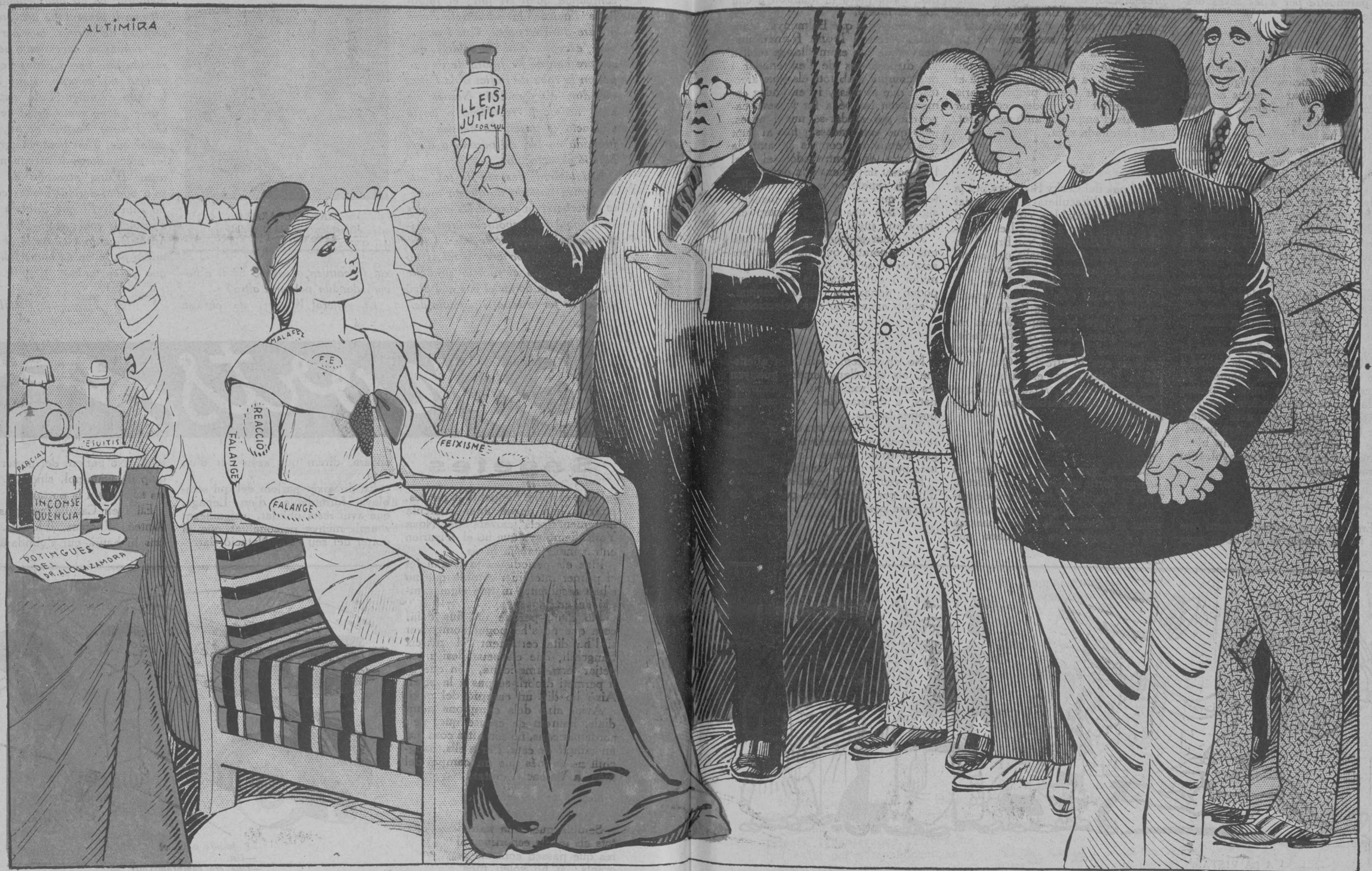
En dir això, parlem del qui semblava formidable, d'en Lepage, que avui resta oblidat, insignificant i amb menys personalitat que el porter del seu Club Natació Barce-

lona. (No parlem del porter de l'equip de waterpol, sinó del qui rep les entrades a la porta).

Ell i en Carulla van passant al panteó d'homes il·lustres. Aviat fins hi haurà qui s'oblidarà de dir

—I quants vots, el
—Un.
—Que era compromissari, ell?

EL NOU METGE.—Amb una bona dosi d'aquest medicament li desapareixeran totes aquestes erupcions.

un parenostre per a les seves despulles.

**

Ja ho heu vist ben clarament. L'Espanyol encara belluga. Aviat el veurem arribar a quarts de final afrontant-se al Barcelona i potser fins l'elimini i tot.

No hi ha res impossible! Els jugadors de l'Espanyol, a les acaballes d'una temporada dolenta, quedarien bé amb llurs socis i amb llurs directius venent el Barcelona, serien fins pels tècnics màxims del club, que no entenen en futbol, els millors elements de la pilota, i els farien un nou contracte per a la temporada que ve. Com apretarien de valent en Prat, en Bosch, en Soler, en Pèrez... tots ells vells professionals del club blaublanc, que en el curs de l'any van fent sense matar-s'hi i que encara volen anar tirant de la rifeta.

Es clar que també al Barcelona hi ha jugadors que saben de futbol i que podrien tenir un moment de reacció per fer un vaitot i passar endavant de l'eliminàtoria; però en els temps que correm avui, creiem que les reaccions són menys probables en els homes de l'equip blaugrana que en els de l'Espanyol. S'hi pensen massa.

**

En Primo, el campió argentí que tan bé va quedar el dia de la seva

presentació, és un senyor que encara que, segons diuen, té els peus plans, els punys no els té plans com els peus i li serveixen per picar com una fera.

Llàstima que la boxa estigui tan encefalítica, a Barcelona, perquè el veuríem lluir i ens proporcionaria l'oportunitat de poder combinar combats d'empenta, amb sang i fetge i clatellada seca.

**

Del pas del Cesky Plavesky per la piscina de l'Escullera n'han quedat tres fets formidables, com a record dels qui hi vam assistir. Les actuacions de l'Enriqueta, en Brull i en Sabater, les d'en Cruells parant pilotes en el primer partit i encaixant-ne quatre en el segon, i per fi... (aquest és un dels fets més remarcables, l'arbitratge de Batallé el segon dia, que es comportà com un jugador més, a favor del Barcelona.

Nosaltres ho hauríem de criticar, però no ens hi atrevim. Quan sortim a l'extranger, els àrbitres de fora fan el mateix. Això vol dir que Batallé va fer un arbitratge internacional.

**

Sembla que a can Barcelona no podran sortir mai de les capelletes, i que a l'equip hi ha divisió de parers. Els uns jugadors no poden veure ni retratats els altres i passarà allò d'aquella dita castellana que

diu: *entre todos la mataron y ella sola se murió.*

Corren veus que Balmanya, Vantolrà, Areso i Iborra formen una penya que sap emmotllar-se molt a les disposicions de l'entrenador i que compta amb tots els seus afectes, i que Berkèssy i Fernández començaven també a fer la seva capelleta per ajudar-se uns i altres, però que van fracassar fins al punt que Fernández compta ja amb la confiança de l'entrenador, el qual l'ha posat novament a la davantera.

Amb capelletes o sense capelletes, el que cal és que els jugadors siguin tots uns i que l'equip del Barcelona jugui sempre millor.

Ho diem perquè després de tota una temporada que ha tingut per assabentar-se de quin equip és el millor i quins són els homes que poden donar un millor conjunt. L'equip encara no està seleccionat.

**

No en podem sortir. En atletisme, els castellans encara guanyen les proves, millor dit, els campionats, a desgrat dels esforços dels nostres homes.

Al matx universitari celebrat darrerament, els castellans han obtingut el triomf sobre Catalunya només per set punts de diferència.

Es veu que la conllevància va millor per als de fora que per als de casa nostra.

**

A LA VISTA.

!! Ja ha tornat a venir aquella plaga de llago

pidolaires.

—Deuen ésser compromissaris.

Semblava que el Barcelona s'ho havia de menjar tot, però en Gual a la davantera, però ara ha resultat que en Gual, a Gijon, la va veure quadrada.

En Fernández i l'Escolà li passa-

ven pilotes a cada cinc minuts, però ell es quedava sempre a la meitat del camí.

Si no s'anima un xic potser veurem aviat canvis a la davantera.

L'entrenador és dels qui no té

manies i cada dos dies canvia de pensament.

Va endavant la Volta a Espanya, organitzada per un rotatiu madrileny. Els belgues són els qui van al davant de la classificació.

La prova ciclista espanyola resulta més pesada i dura del que hom pot creure i també el defecte d'estar mancada d'ambient popular, potser per manca d'organització perfecta.

Els esports tenen, dins l'encís de tota prova esportiva, perills greus.

Lecuona, el mig-ala de l'Espanyol, que fou del Barcelona, ha estat a punt de perdre la vista a rel d'un cop de pilota a la cara que li produí una hemorràgia interna que afectava als nervis oculars.

Mercès a una intervenció quirúrgica, ha pogut sortir feliçment del mal pas.

Ara quan vegi venir una pilota, abans de posar-hi el cap, la deixarà per als altres.

croniqueta de la setmana

«Renovación», com els diaris de debó, va ésser penyorat.

I ells que sí, que obren una subscripció per tal que els paguin la penyora. Ara, la multa ha estat condonada. I «Renovación» es guarda els diners de la subscripció. Una mesura radical.

(Ei, això ho diuen ells.)

El repugnant triomf d'Itàlia sobre els infelços etiòps, ha omplert de joia el «Comendatore» Manuel Ribé.

veure com pinta la Ceda a la nostra terra.

Diu que ha tornat molt satisfet. Aquest optimisme dóna gust.

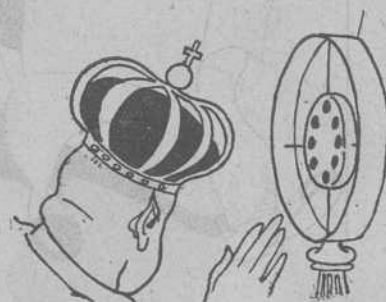
Ens diuen que Pic i Pon el dia u de juny tornarà a Barcelona.

S'hi jugen un cap-i-icua que no?

Manuel Brunet (perdoni!) s'enfada davant el propòsit de construir una piscina municipal a la Plaça d'Espanya.

Ja té raó, ja.

Ves què li dirà el Sr. Bisbe!

Ho trobem molt natural en tot un gentil-home de S. M.

L'altre dia el diariet d'en Santamaria invitava la Ceda a disoldre's.

I ho feia en uns termes molt poc galants. I pensar que Lerroux tot ho va fer per a republicanitzar la Ceda!

El Sr. ~~Lerroux~~ i Voltà ha donat un tor ~~al~~ alunya per tal de

El triomf del Front Popular a

França té atabalats els Srs. Esteves. Ja comencen a dubtar que Déu està amb ells. I si no fos que es distreuen inventant rumors sensacionals, es moririen de pena!

**

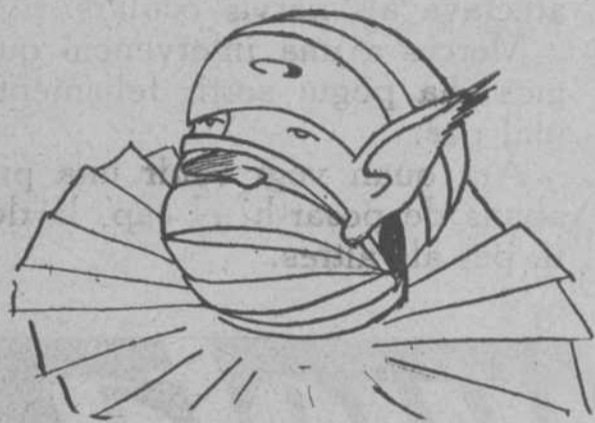
El Sr. Carles Cortina Giner ha declarat que els radicals són «caballeros de un viejo ideal». Bé, vaja... diem-ne ideal!

**

Demana «Renovación» que s'clareixi l'afer del joc. Com es coneix que en Pic no és persona grata a en Santamaria!

**

Goicoechea i Primo de Rivera s'han quedat sense acta.

Una mesura higiènica que s'imposava.

**

El Sr. Nogués i Biset ha donat una conferència en un centre d'esquerra de València. I ha parlat en castellà. «Y para que conste, etc., etc....».

**

Pobre Gil Robles! Lloga una finca a França, fugint del Front Popular victoriós a Espanya... i ja ho veuen. El Front Popular triomfa del tot a França. Per què no prova d'anar-se'n a Munic?

**

Sembla que ara els diners dels jesuïtes ja no van cap a la Ceda sinó que s'aboquen a la Falange. Això els explicarà moltes coses.

**

Marcel·lí Domingo s'ha portat com un home en afavorir l'escola catalana.

Suposem que el Sr. Codolà i Gualdo, de divertida memòria, no opinarà com nosaltres.

**

«El Correo Catalàn» es dolia que l'u de Maig, a la Casa de Campo de Madrid, s'estraviessin 80 criatures.

Que no es recorda d'aquella comunió solemne, a Montjuic, on es van emmalaltir greument tants d'infants?

**

L'Albiñana se n'ha anat a Terra Santa.

DESPRES DE L'ELECCIO.

—I pensar que jo només passaré a la història per haver tingut gratacels...

Deurà ésser per a fregar els nasos pel mur de les lamentacions.

**

El Sr. Duran i Ventosa encara no sap què va passar el 6 d'octubre.

Què hi vam guanyar? —pregunta fent el viu.

La pregunta en boca dels homes del 2 de gener té un regust de jesuïta que fa fàstic.

**

Ha dit el Sr. Manegat en el «Ciero», que Eugeni Noel havia mort sota el signe de la creu.

Una mentida més o menys no vindrà d'aquí, oi Sr. Desmanegat?

**

Han estat enviats a França els funcionaris de la Societé Générale de Banque que encoratjaven les

SERRA HUNTER LLEGEIX L'ESTATUT ARAGONES.

—Caspe... Caspe... Això em volta pel cap...

campanyes contra Catalunya i la República.

No es podria fer el mateix amb certs periodistes a sou que s'entretenen a desacreditar-nos?

Jovenut, aleria!

Alerta jovenut! Cura de cisellar, amb perfecció, la teva consciència, fins que tothom s'hi pugui emmirallar.

Cura que la pròpia conveniència el teu anhel no faci vacillar; car l'afront, bé seria la sentència.

Sigues forta, ferma i noble, a tes mans està el futur, ajuda a fer gran un poble ajuda a enderrocar el mur de tot vici, passió innoble, i arrasa tot rastre impur.

No esmercis mai l'energia en lluita contra germans forasters, car l'amor cria com la nostra, dolces mans; mans de mare, pau i guia; bla reyer de xics i grans.

Quan el seny i cor s'amari d'aquesta sola veritat, sota el cel, com santuari, bastirem una ciutat, que serà un somni glossar-hi vius records del temps passat.

TERESA BRACONS

—Mira, dos que s'han tornat socialistes.

Teló enlaire

Al ROMEA

Per fi el jutjat ha decidit trencar els segells que cloïen les portes del teatre del carrer de l'Hospital.

S'anuncia el debut de la companyia d'Eugènia Zufoli amb *El Embujo de Sevilla*.

Reconegudes les asombroses facultats de la Zufoli no dubtem que la seva actuació serà un èxit més a remarcar.

Al TIVOLI.—La taberna del Puerto, de Solòrzabal.

Solòrzabal l'eminent compositor, autor de « Katuska », ha triomfat novament amb motiu de l'estrena de la seva darrera obra portada a cap al Tivoli per l'excels Marc Redondo.

La *Taverna del Puerto* no ve a descobrir res en el que fa referència al llibre. Per contra els autors de la lletra, no han estat a l'altura que convenia una col·laboració amb un mestre de l'envergadura tècnica que poseeix Solòrzabal.

Gràcies a l'esmentada envergadura, l'obra ha triomfat i l'èxit indiscutiblement es deu ensems que al músic, al *divo* baríton Redondo, tan estimat i admirat del nostre públic.

Felicitem al Sr. Cariteu per l'èxit de formar tan excel·lent companyia lírica i li desitgem una continuïtat d'èxit econòmic.

Per acabar; l'acollida que el públic ha donat a *La tabernera del puerto*; és una lliçó per als senyors. Guerrero, Alonso, Rosillo, Padilla i altres compositors de piano de maneta que ens serveixen tants de raves totes les temporades.

Al VICTORIA

Després de tants entrebancs encara no sabem si s'ha estrenat *La cançió del cafetal*, però creiem que si no s'ha fet, no trigarà ni dos anys a estrenar-se.

Avantatges del règim cooperatiu...

Al GOYA

El dia 15 propvinent debuta el simpàtic Planas amb la seva orquestra en el teatre del centre Aragones. Veurem què passarà...

A l'APOLLO

Hom diu que Chapí, l'empresari ancien, ha adquirit l'Empresa del teatre *Apol·ló*, en el qual pensa dedicar-se al gènere frívol o sigui revistes i operetes.

No dubtem que aquell teatre posat a mans d'un home tant intel·ligent com Chapí esdevindrà quelcom més... teatre que no ha estat fins ara.

A l'ESPANYOL

Està a punt d'acabar l'actuació de la companyia d'aquest teatre.

Després de manta estrena és trist constatar que l'obra que ha donat diners ha estat la més analfabeta.

Això és morir-se...

Al POLIORAMA

Vist l'èxit de la pel·lícula soviètica *El creuer Potemkin* l'empresa d'aquest teatre en té un altre de preparada.

Preveiem que el *Poli* esdevindrà cine de masses en plena Rambla.

Al PALACE

El *Palace* espera, amb la natural impaciència, la presentació de la Carvajal que tindrà lloc el dia 15 propvinent.

—Per què els han agafats?
—Perquè s'ho treballaven massa a la valenta.

Mentrestant, emplenaran els dies que manquen amb tots els retalls d'actuació que arpleguin.

Pel que es veu Vilches ja no hi vol anar.

AI NOVETATS

La Gàmez, després de la seva presentació a base de *comes enlaire*, ha resolt fer espectacles *per a famílies* i ha estrenat *Peppina*.

El que passa és que el públic del *Novetats* ha resolt començar a preparar els trastets per anar-se'n a estiu i la *peppina* ha esdevingut *pepino*.

AI COMIC

Al feu del *drapaire* ja no saben què fer. Malgrat les aparencies, si no ve una revista d'Alonso que s'espera, plegaran. *Drapaireee!!!*

TELO.

Esquellots

El bon burgès que tan bon punt es llevava rebia un esglai i que no se n'anava al llit sense encomanar-se a l'Angel de la Guarda, ara podrà respirar més tranquil·lament.

En llegir els acords del Congrés de la C. N. T. a Saragossa ... Congrés que havia fet tremolar moltes panxes i dificultat moltes digestions ... haurà pogut convèncer-se d'allò que diuen que el lleó no és tan fer..., etc., i que com a anarquistes ferotges hi ha només el de Terrassa, fill de la fantasia del senyor Cambó. Res de repartiments de capitals ni de dones. Simplement: abolicció de la moneda i amor lliure. Voleu un programa més paradisiac? Lo moneda, no té la culpa de tot? Doncs fora la moneda. No és l'amor regatejat, implorat, pagat i reglamentat, una altra causa dels grans estralls que sofreix la humanitat. Vinga doncs la llibertat d'estimar... si és que ens volen. No ha de témer el senyor Esteve que li prenguin els diners, pel motiu que no n'hi haurà. Quant a allò altre, qui sap si encara treurà faves d'olla!

Si «La Vanguardia» no ment o no fa brometa, coses que no s'escauen a la seva seriositat patumescofunerària, els temples del Pilar i de la Seu, de Saragossa, es van veure diumenge plens d'expedicionaris de la C. N. T. i de la F. A. I. Afegeix el telegrama que moltes dones oferien ciris a la Verge del

Pilar i compraven medalletes que feien passar pel mantell de la Verge.

Un altre motiu per a apaivagar recels. Qui diu que la Mare de Déu del Pilar, que volgué ésser «capitana de la gent aragonesa» no sigui patrona de la F. A. I.!

Coincidències que fan obrir l'ull. El dia de l'assassinat dels germans Badia, en el tros de carrer en què es va cometre l'atemptat, tan cèntric i concorregut, es va donar la casualitat que no hi havia vigilància.

Hom agafa casualment —una veritable casualitat— el tinent Florit de Togores, «mozo crío», un dels autors de la mort de Si val i per casualitat, és deixa en llibertat.

Casualment, uns assassins a sou maten a Madrid al capità Faraudo, socialista, i també es donarà la casualitat que hom no trobarà els autors.

Suposem que amb Casares Quiroga al poder, s'haurà acabat les «casualitats». I quan Catalunya torni a tenir Ordre Públic, també.

Aviat tindrà lloc la inauguració de la font al «Miliu». I no hi fem al-

EL MANTENIMENT DE LA PAL

—Es un menú massa ferruginós.

tre comentari que el que arran de la mort d'Ignasi Iglésies, hom va projectar l'erecció d'una font dedicada a honorar la memòria del gran català, i a hores d'ara el qui volgués refiar-se d'aquesta font simbòlica per a saciar la seva set, no tindria més remei que anar a abeurar-se a la del «Miliu», aquest personatge que ha fet fer tants panxons de riure. Som així, què hi farem?

Si després de parlar de les dues fonts, una que rajará aviat i l'altra que resta en aixut fins qui sap quan algú ens pregunta què passa amb el monument a Angel Guimerà, li haurem de contestar que aquest afer es troba en la mateixa situació que el castell de Montjuïc, però en sentit contrari: el monument no es fa i el castell no es desfà.

Llegim amb excessiva freqüència que la policia molesta els refugiats polítics d'Alemanya i Itàlia i àdhuc s'ha parlat que alguna vegada n'ha fet lliurament a les autoritats dels països respectius, cosa aquesta darrera que ens costa molt de creure.

A Catalunya, a Barcelona, sobra molta gent, és cert, i cal fer una netja emprant tot l'utilatge de la higiene més rigurosa. Però una cosa és la selecció, que tampoc es fa, i una altra és la persecució als homes d'ideals que s'han acollit a la nostra hospitalitat.

Fa bastant d'anys que l'Ajuntament de Barcelona va desprendre uns milers de pessetes per a unes

rajoles decorades que llueixen, o llüien, en la font de la Plaça de Santa Anna. Diem que llüien, en lloc de llueixen, perquè sembla que hom es doni vergonya que la gent les vegi i constantment estan tapades per cartells de totes menes, cosa que no afaforeix gaire la nostra civilitat ni la cura municipal. El curiós del cas és que entre els cartells que empastifen els plafons de rajoles de la susdita font de Santa Anna n'hi ha que anuncien exposicions d'art!

Escobar

EL PRESIDENT PROMET EL CARREC.

¿Què li ha semblat de la promesa del President?
Fugi, dona! Però si és casat...

CORRESPONDENCIA

Serrano.—Castelldefels. — Si seguim per aquest camí no arribarem mai a ésser ni alcalde de barri.

Pim-Pim.—Mataró. — Per la nostra part d'acord, però... i l'Ajuntament què hi dirà?

P. de Lucas.—Ciutat.—Solament us hem d'agrar la bona voluntat: altre cosa, no.

J. Tostat.—Manresa.—Rebuda la carta, però no els dibuixos.

Quimet.—Pla. — ¿Què teniu pla a l'ull?

P. Xim i altres.—Ells són ells i nosaltres som nosaltres. Entesos? No hi ha res a fer.

Un grup de ciutadans d'esquerra.—Sempre que sigui una cosa de justícia estem a la vostra disposició.

J. Roig. — Està molt bé l'observació; ja ens direu els qui no hi sortiren.

Albert de la M. — El dibuix està bé; l'acudit un xic infantil; feu-ne d'altres.

«Dencàs es retira de l'Esquerra»
(Dels diaris)

- Si l'amo no retira una paraula que m'ha dit, deixo la casa.
- I què t'ha dit?
- Que ja em podia cercar feina.